

Paradisul – „Grădina de plăceri” pe pământ

Pomul vieții și apa vieții

Hugo Bouter

© SoundWords/Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 2.8-10

Geneza 2.8-10: Și Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden ... Și, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului. Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe.

Grădina Eden

Undeva în țara celor două fluvii, între cele două fluvii Eufrat și Tigru, conform cu Geneza 2 era grădina în care Dumnezeu a așezat pe primul om, pe care El l-a întocmit. De cele mai multe ori noi vorbim, despre „Paradis”. Cuvântul acesta are origine persană și înseamnă „grădină de plăceri”. El se întâlnește numai de câteva ori în Vechiul Testament, între altele în Cântarea cântărilor 4.13. Locul acesta are importanță și pentru tema noastră, așa cum vom vedea în capitolul 2.

În cârticica aceasta ne interesează înainte de toate înțelesul spiritual și simbolic al fluviilor Paradisului și al pomului vieții, desigur fără să vrem să aducem pagubă înțelesului literal și istoric. Grădina Eden, cei doi pomi și șarpele vorbitor sunt fără îndoială lucruri perceptibile cu simțurile. Este însă remarcabil, că Biblia nu numai începe cu Paradisul, ci și ea se încheie cu el. În ultima carte a Bibliei găsim, ca să zicem așa, perechea grădinii Eden: un Paradis ceresc, Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

În cartea Apocalipsa sunt atât paralele cât și contraste față de cartea Geneza. În cartea Apocalipsa se spune categoric că nu este Paradisul omului, sau Paradisul pentru om, ci este Paradisul lui Dumnezeu. Este grădina Lui de plăceri și este un har mare, că noi ca și copiii ai lui Dumnezeu avem voie să luăm parte la bucuria Sa. Păcatul nu mai poate pătrunde în Paradisul lui Dumnezeu, și de asemenea nu este nici un loc pentru diavol și moarte. Aceștia sunt vrăjmași biruiți (1 Corinteni 15.26; Apocalipsa 21.4). Nici măcar pomul cunoașterii binelui și răului nu se întâlnește acolo (compară Geneza 2.9; 3.3 cu Apocalipsa 2.7; 22.2,14). Aceasta este foarte remarcabil.

De aceea concluzia este, că atunci nu va mai fi posibilitatea de a păcătui: conștiința nu ne va mai putea atunci învinovăți și acuza. Conform poziției, aceasta este deja acum realitate pentru noi creștinii credincioși. Prin lucrarea înfăptuită de Hristos noi am fost deja acum curățiți de conștiința răului, adică de o conștiință rea (Evrei 10.22). Aceasta este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos, căci noi suntem desăvârșit de curați în Domnul glorificat (compară cu Efeseni 1.4-6). Însă noi știm foarte bine, că deseori practica arată altfel, și anume, că un credincios mai păcătuiește după întoarcerea lui la Dumnezeu și că atunci conștiința lui îl acuză. Atunci este necesară mărturisirea vinei și păcatului, pentru a restabili părțășia practică cu Dumnezeu. În Paradisul lui Dumnezeu aceasta este definitiv exclusă

Adevăratul pom al vieții este Hristos

Descrierea grădinii Eden începe cu descrierea pomilor, pe care Domnul Dumnezeu i-a lăsat să crească din pământ (Geneza 2.9). Pomul vieții în mijlocul grădinii este amintit în mod

deosebit, precum și pomul cunoștinței binelui și răului. După aceea urmează unele informații referitoare la râul din Paradis (Geneza 2.10). Din grădina însăși ieșea un râu, ca s-o ude și s-o facă roditoare. El se împărțea de acolo în patru râuri și aceste patru râuri aduceau de asemenea rodire în toată lumea cunoscută în vremea aceea. Din grădină curgea un râu cu apă vie în țările din jur.

Este posibil ca pomul vieții din Geneza 2 să nu fie amintit la întâmplare primul și abia după aceea apa vie. După o argumentare logică ordinea ar fi inversă: fără apă nicidecum nu poate fi vorba de creșterea pomilor. Ambele lucruri, ambele binecuvântări aparțin în mod obișnuit în creație împreună și nu se poate primi una fără cealaltă. Însă accentul se pune evident pe pomul vieții, care este o imagine despre Hristos. El era adevăratul drept, Omul care pe drept era binecuvântat, deoarece încrederea Lui era desăvârșit pusă în Dumnezeu (Psalmul 1.3; Ieremia 17.7,8). El era un pom, plantat lângă râuri de apă, care își dă rodul la timpul lui.

Hristos a murit din pricina păcatelor noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4.25). Ca Domnul înviat El a revărsat din cer Duhul Sfânt pe pământul acesta. Duhul nu putea veni, înainte ca Isus să fie glorificat (Ioan 7.39).

Hristos și apa vie a Duhului

De aceea Hristos și Duhul aparțin împreună și nu trebuie despărțite unul de altul, așa cum pomul vieții și apa vieții aparțin împreună. Însă în Scriptură accentul este pus înainte de toate pe persoana lui Hristos (Om adevărat și Dumnezeu adevărat) și pe lucrarea, pe care El a făcut-o aici pe pământ. Aceasta este baza pentru revărsarea Duhului Sfânt, care a venit ca să glorifice pe Hristos (Ioan 16.14).

Duhul a coborât pe pământ ca o ploaie liniștită, ca un râu de apă vie. Apa este tabloul biblic cunoscut despre Duhul. Isaia a vorbit deja despre aceasta: „*Pentru că voi turna apă peste cel însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste urmașii tăi; și vor răsări prin iarbă ca sălciile lângă pâraiele de apă*” (Isaia 44.3,4).

În Apocalipsa 22 este vorba mai întâi de râul de apă vie, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Abia după aceea citim despre pomul vieții: Acesta stă nu numai pe ambele maluri ale râului, ci și în mijlocul străzii, care străbate noul Ierusalim. Însă originea râului este tronul lui Dumnezeu și al Mielului, acesta este Domnul mort și înviat (compară cu Apocalipsa 5). Lucrarea lui Hristos este deci aici prezentată ca bază a râului binecuvântării. Râul izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Duhul pleacă de la Tatăl și de la Fiul, care aici pe pământ a devenit Mielul lui Dumnezeu (Ioan 14.26; 15.26; 16.7).

În Apocalipsa 2.7 este vorba numai despre „*Pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu*”. Hristos însuși făgăduiește în versetul acesta biruitorilor din biserica din Efes, că El le va da să mănânce din acest pom. Deci aici lipsește o descriere a râului; tot accentul se pune pe pomul vieții. Biruitorii vor fi la Domnul în glorie și vor avea dreptul să se „hrănească” din El. El ne-a dăruit deja acum viața veșnică; noi o posedăm în El. Însă atunci El însuși va fi moștenirea noastră, și noi vom putea savura liber din El. El, Cel care este centrul tuturor căilor

de guvernare ale lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 5.6), este și centrul Paradisului lui Dumnezeu. Nimeni nu ne mai poate interzice accesul la El. Nu mai este nici un heruvim cu sabia învăpăiată, care să baricadeze intrarea. Să fi la Hristos, la El în Paradis, este mult mai bine (Filipeni 1.23).

Așa a făgăduit Mântuitorul Însuși răufăcătorului, care era răstignit împreună cu El: „*Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis*” (Luca 23.43). Savurarea netulburată din Pomul vieții trebuia să fie partea lui în aceeași zi în grădina cerească. Ce va fi, să fi pentru totdeauna la Domnul!

Credința în Hristos cel răstignit a eliberat intrarea pentru acest om. Și aceasta este valabil pentru fiecare care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos. Curățirea de păcat și de vină și îmbrăcarea cu hainele mântuirii deschid intrarea în Paradisul lui Dumnezeu, așa că noi avem dreptul la savurarea veșnică din Pomul vieții: „*Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!*” (Apocalipsa 22.14).

Apa vieții este pentru oricine are sete

Mai este ceva cu privire la apa vieții. Din Geneza 2 rezultă că râul din Paradis uda nu numai grădina, ci aproviziona cu apă și lumea de atunci. El se ramifica în patru râuri. Râul Pison înconjură țara Havila, „unde este aur”. Râul Ghion înconjură țara Cuș (Etiopia). Și râul Hidechel (Tigru) și râul Eufrat aproviziona cu apă toată țara celor două râuri (Geneza 2.10-13). Râul apei vieții constituia înviore pentru întreg pământul.

La fel este și în sens spiritual. Apa vieții satisface nu numai nevoile noastre personale ca credincioși, ci ea se revarsă și în afară, ca să răspândească binecuvântare. Este nu numai în noi un izvor de apă, care curge în viața veșnică, ci râul apei vii curge și dinlăuntrul nostru în afară (Ioan 4.14; 7.38). Este suficient de mult, ca să învioreze o lume însetată, oferta de har a lui Dumnezeu este universală.

De aceea găsim în Apocalipsa 22 și o invitație adresată tuturor celor însetați. Ioan scrie: „*Și cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată*” (Apocalipsa 22.17). Râul cu apa vieții curge nu numai în cetate, în noul Ierusalim, pentru ca locuitorii să se poată învia; râul binecuvântării curge mai departe și este disponibil pentru aceia care sunt încă în afară. Mântuirea în Hristos se primește gratis. Toți cei însetați au voie să vină la ape și să bea (Isaia 55.1).

Cele trei râuri împrejmuesc, ca să zicem așa, toată lumea. Sunt râuri mari și curg repede. Apele răbufnesc și spumegă; aceasta rezultă clar din numele primelor trei râuri. Pison înseamnă „revărsare”, Ghion înseamnă „vijelios” și Tigru (sau: Hidechel) înseamnă „iute ca săgeata”. Numele Eufrat înseamnă probabil și „apă roditoare” – acest înțeles este foarte potrivit, deoarece apa curgătoare dă viață și rodire. Ca urmare, pământul dă iarbă proaspătă, plante, care dau sămânță, și pomi roditori (Geneza 1.11,12).

Dacă am devenit copii ai lui Dumnezeu și suntem „plantați” în grădina lui Dumnezeu, putem aduce rod pentru El (Romani 7.4). Dacă am „mâncat” din pomul vieții, acesta este Hristos

Însuși, noi am primit viața veșnică prin El. Atunci putem crește și în credință, și în sens spiritual devenim pomi roditori, care au fost plantați lângă râuri de apă. Apa vieții este, așa cum am spus, o imagine a Duhului dătător de viață, care locuiește în orice credincios adevărat. Duhul nu numai astâmpără setea noastră, ci El ne face să aducem rod: rod pentru Dumnezeu și rod pentru aproapele. Rода Duhului este prezentată în Noul Testament în nouă feluri: *dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare* (Galateni 5.22).

Tradus de la: [Das Paradies – der „Lustgarten” auf der Erde](#)

Traducere: Ion Simionescu